

NR. 1 TARPTAUTINIŲ BESTSELERIŲ AUTORĖ

SYLVIA DAY

Puikybė ir
malonumas

baltos lankos

SYLVIA DAY

Puikybė ir malonumas

Iš anglų kalbos vertė Inga Stančikaitė

baltos lankos

Šią knygą skiriu Kate Duffy, draugei ir patarėjai, už neišmatuojamą jos pagalbą mano rašymui, karjerai ir apskritai gerovei. Ji buvo neprilygstama. Siaubingai jos ilgiuosi.

1 SKYRIUS

Londonas, Anglija, 1818 m.

Džasperas Bondas, profesionalus nusikaltėlių medžiotojas, reikalų aptarti buvo kvieštas į daugybę neįprastų vietų, bet bažnyčioje tai vyko pirmąkart. Kai kurie jo klientai patogiausiai jautėsi jo šutvės irštvoje. Kitiems labiau prie širdies buvo rūmai. Konkrečiai šis potencialus jo klientas, regis, dievobaimingas, nes jų susitikimo vieta paskyrė Šv. Jurgio bažnyčią. Džasperas įtarė, kad ši vieta laikoma „saugia“, vadinasi, šis žmogus nejaukiai jaučiasi samdydamas abejotinos moralės asmenį. Jam tai puikiai tiko. Greičiausiai bus gerai sumokėta ir nuo jo laikomasi atokiai – tokie užsakymai buvo jo mėgstamiausi.

Lipdamas iš karietos, Džasperas stabtelėjo pasigrožėti išpūdingu bažnyčios fasadą puošiančiu portiku ir korintinėmis kolonomis. Iš pastato sklindanti prislopinta giesmė maloniai kontrastavo su jam už nugaros girdimais nekantriais vežikų šūksniais ir arklių kanopų kaukšėjimu. Vyro lazda su trenksmu palietė grindinį, pirštinėta ranka laisvai globė erelio galvos formos rankeną. Rankoje laikydamas skrybėlę, jis mostelėjo vežikui važiuoti sau.

Šiandienos susitikimą suorganizavo ponas Tomas Lindas, vyras, kuriam Džaspero amatas buvo nesvetimas ir kuriuo Džasperas pasitikėjo dėl daugelio priežasčių, iš kurių ne menkiausia buvo ir ta, kad jis buvo Džaspero mokytojas. Džasperas nė nesugalvotų pavadinti savęs doru žmogumi, bet darbe jis vadovavosi Lindo išmokytu

etikos kodeksu – padėk tiems, kuriems iš tiesų to reikia. Jis neplėšdavo pinigų už apsaugą, kaip kiti nusikaltėlių medžiotojai. Nevogdavo gėrybių viena ranka, kad, kita jas gražinęs, susikrautų gražaus atlygio. Jis tiesiog surasdavo tai, kas prarasta, ir saugojo tuos, kuriems reikėjo apsaugos, o dėl to natūraliai kyla klausimas, kodėl gi Lindas perleidžia jam šį užsakymą. Jie vadovaujasi vienodais principais, tad vienas turėtų tikti lygiai taip pat gerai kaip ir kitas.

Džasperas neįprastai mėgo galvosūkius ir mįsles, tad buvo taip suintriguotas Lindo motyvų, kad negalėjo daryti nieko kito, kaip tik paklusti. Nepaisė net to, kad darbo pobūdis reikalavo dalyvauti asmeniškai, o tai jis darydavo retai. Jam labiau prie širdies buvo dirbti per patikimus samdinius, kad galėtų išsaugoti anonimiškumą, reikalingą didesniems asmeniniams jo planams.

Užlipęs laiptais, jis įžengė į Šv. Jurgio bažnyčią ir stabtelėjo užlietas muzikos bangos. Netoli bažnyčios priekio, dešinėje pusėje buvo aukšta sakykla su baldakimu; kairėje – dviaukštis skaitymo stalas. Daugybė klauptų buvo tušti, be tikinčiųjų. Erdvėje viešpatavo tik choras, jų balsai kilo aukštyn melodringai garbindami.

Išsitraukęs Džasperas dirstelėjo į kišeninį laikrodį. Minutė į minutę. Jo profesijos žmonėms vergauti punktualumui buvo labai naudinga. Vyras pasuko prie laiptų, kuriais pakils į balkoną dešinėje, kur ir buvo sutarta susitikti.

Pasiekęs laiptų aikštelę, stabtelėjo. Jo žvilgsnį prikaustė laukiniai, žemės traukai nepaklūstantys baltų plaukų kuokštai. Vienam beviltiškai perraišiotam kaspiniui nepavyko nieko daugiau, kaip tik paversti plaukų kupetą išsipešusia, kreiva kasa. Jam bestebint nelaimingasis plaukų savininkas kilstelėjo ranką ir, pasikasęs siaubingą šukuoseną, dar labiau ją sujaukė.

Džasperas buvo taip priblokštas klaikių plaukų, kad tik po geros akimirkos šalia jų savininko pastebėjo smulkią figūrą. Bet kai jau pamatė, nosisukti nebepajėgė. Visiška priešingybė savo kompanionui, moteris buvo apdovanota žvilgiomis rausvai šviesiomis

plaukų sruogomis – jų spalva buvo tokia reta, kad jam atėmė amą. Jie buvo vieninteliai du žmonės balkone, bet nė nuo vieno nedvelkė tuo įtampos kupinu laukimu, kuriuo pasižymėdavo tie, kurie laukia žmogaus ar renginio. Jie buvo sutelkę visą dėmesį į chorą apačioje.

Kurgi tas asmuo, su kuriuo jis turi susitikti?

Pajutusi, kad yra nužiūrinėjama, moteris pasuko galvą ir sutiko sunkų Džaspero žvilgsnį. Ji buvo patraukli. Ne tokia neįtikėtinai nuostabi kaip jos plaukai, bet vis vien maloni. Iš po tankių blakstienų į ją žvelgė gilios mėlynos akys. Moteris turėjo griežtą nosį ir aukštus skruostikaulius. Jai prikandus apatinę lūpą pasirodė tvarkingi balti dantys, o papūtusi lūpas ji atidengė mažytę duobutę. Jos veidas greičiau buvo žavingas nei gražus, ir jame aiškiai atsispindėjo jos nepasitenkinimas pamačius ją.

– Pone Bondai, – kiek padelsusi tarė ji. – Negirdėjau jūsų prieinant.

Dėl to galima būtų kaltinti choro giedojimą. Vis dėlto tiesa ta, kad jis vaikšto tyliai. Jau seniai to išmoko. Tada tai išgelbėjo jam gyvybę, gelbėjo ir pastaraisiais metais.

Atsistojusi ji ryžtingais žingsniais priėjo prie jo ir ištiesė ranką. Lyg gavę ženklą giesmininkai apačioje baigė savo giesmę palikdami po savęs staigią tylą, kurią ji užpildė tardama:

– Aš Eliza Martin.

Jos balsas ją nustebino. Švelnus it vasaros vėjelis, bet pakaustytas plieniu. Jis liko sklandyti ore versdamas jo vaizduotę keliauti keliais, kuriais keliauti jai nederėtų.

Perėmęs lazdą į kitą ranką, jis atsakė į jos pasveikinimą.

– Panele Martin.

– Ačiū, kad su manimi susitikote. Tačiau jūs esate visai toks, koks ir bijojau, kad būsite.

– Kaipgi? – Priblokštas jos tiesmukumo, jis pasijuto dar labiau susidomėjęs. – Ką turite omenyje?

– Viską, sere. Susisiekiu su ponu Lindu, nes mums reikia tam tikro žmogaus. Apgailestauju, bet jūs nesate jis.

– Ar neprieštarautumėte, jei paprašyčiau papasakoti plačiau?

– Sąrašas pernelyg ilgas, – pareiškė ji.

– Vis dėlto, mano padėties žmogus vertina kitų žmonių nuspėjamumą, bet bijo pats tapti nuspėjamas. Kadangi jūs teigiate, kad įkūniju viską, ko *nenorėjote*, jaučiuosi priverstas paprašyti jūsų išdėstyti kriterijus, kuriais remdamasi šitaip sprendžiate.

Panelė Martin kuri laikė vertino jo atsakymą. Per tą trumpą akimirką Džasperas suvokė tai, ką jo instinktai atpažino iš pirmo žvilgsnio: Eliza Martin aštriai juto jo artumą. Po išoriniu jos šaltumu prigimtinės juslės reagavo į jį visai taip pat, kaip jis reagavo į ją: švelnios jos šnervės išsiplėtė, kvėpavimas pagreitėjo, kūnas siūravo iš pulsuojančio susijaudinimo... elnė, netoliese pajutusi medžiotoją.

– Taip, – tarė ji lūžtančiu balsu. – Suprantu, kad tai, ko prašote, teisinga.

– Žinoma, teisinga. Niekada nemeluoju klientams. – Ir į lovą jų niekada nesitempė, bet tai netruks pasikeisti.

– Jūs nebuvote pasamdytas, – priminė ji, – tad aš nesu klientė.

Įsiterpė vyras gąsdinančiais plaukais:

– Eliza, tekėk už Montegiu ir baik tą farsą.

Vos paminėjus tą vieną vardą, Džasperas suprato, kodėl Lindas perdavė jam šį darbą ir kiek mažai šansų Eliza Martin turi jo atsi-kratyti.

– Negalite manęs priversti, milorde, – tvirtai tarė ji.

– Tuomet pakvieskite poną Bondą prisėsti.

– To neprireiks.

Džasperas apėjo ją ir įsitaisė klaupė už jų.

– Pone Bondai... – Panelė Martin pasidavusi atsiduso. – Milorde, ar galiu pristatyti poną Džasperą Bondą? Pone Bondai, tai mano dėdė, grafas Melvilis.

– Lorde Melvili, – Džasperas pasveikino grafą linktelėjęs galva. Buvo girdėjęs, kad Melvilis yra savo keistenybėmis pagarsėjusios Tremeinų šeimos galva. – Esu tikras, kad pasirodysiu jums pats tinkamiausias bet kuriam darbui, kuriuo galėtų pasirūpinti nusikaltėlių medžiotojas.

Jam šitaip ją apėjus, mėlynos panelės Martin akys piktai prisimerkė.

– Sere, esu tikra, kad dažniausiai esate pajėgus. Vis dėlto...

– Kaipgi tas sąrašas?.. – pertraukė jis, grįždamas prie jų pokalbio temos. Jis nemėgo tęsti, kai dar likę neišspręstų klausimų.

– Jūs pernelyg kibus. – Ji liko stovėti, lyg būtų pasirengusi jį išlydėti.

– Mano profesijoje tai puiki savybė.

– Taip, bet tai nesušvelnina kitko.

– Ko kitko?

Grafo žvilgsnis šokinėjo nuo vieno prie kito.

Ji papurtė galvą.

– Gal galėtume tiesiog viską taip ir palikti, pone Bondai?

– Nenorėčiau sutikti. – Jis pasidėjo skrybėlę šalimais. – Visada didžiavausi savo sugebėjimu susidoroti su bet kuria susiklosčiusia padėtimi. Kaip galėsiu teikti neprilygstamas paslaugas, jei nebegalėsiu daugiau to teigti?

– Iš tiesų, sere, – prieštaravo panelė Martin. – Nesakiau, kad esate netinkamas savo amatui apskritai, tik mūsų situacijai...

– Kuri yra...

– Subtilus reikalas.

– Negalėsiu jums padėti, nežinodamas smulkmenų, – pabrėžė jis.

– Man nereikia jūsų pagalbos, pone Bondai. Nepajėgiate to suvokti.

– Nes jūs atsisakote paaiškinti. Ponas Lindas manė, kad esu tinkamas, o jūs pasitikėjote jo nuomone pakankamai, kad surengtumėte

ši susitikimą. – Džasperas už šią dovanėlę Lindui dosniai sumokės. Jau seniai nesijautė taip susidomėjęs niekuo, išskyrus savo kerštą.

– Ponui Lindui nereikia apgalvoti visko, ką apgalvoti privalau aš.

– Ir kas gi tai?

– Sere, jūs nepakenčiamas.

O ji pribloškianti. Jos akys iš pykčio žaižaravo, dešinė koja bilsojo į grindis, o sugniaužti kumščiai dažnai kildavo, lyg ketintų įsispręsti į šonus. Bet troškimui ji atsispirdavo. Jos priešinimasis jį ypač traukė. Kaip reikėtų jį palaužti ir pamatyti ją nebesivaldančią? Jis negalėjo sulaukti, kada tai sužinos.

– Sumokėsiu jums už šiandien sugaištą laiką, – tarė ji, – tad jums tai nebus visiškas praradimas. Nėra reikalo tęsti šio pokalbio.

– Nepagalvojote, kad galbūt ketinau paskirti jums savo komandos narį, panele Martin. Bet man reikėtų sužinoti, kas tai per padėtis, kad nuspręščiau, kieno įgūdžiai šiam darbui bus tinkamiausi. – Jis ketino aptarnauti ją pats, bet nespjovė ir į šiokį tokį pagudravimą – juk prizas toks saldus.

– Ak, – ji vėl prikando lūpą. – Nepagalvojau apie tai.

– Taip ir supratau.

Panelė Martin pagaliau neįtikėtinai elegantiškai nusileido atgal į klauptą.

– Tebūna aišku – jūs netinkate.

– Tai nėra aišku. – Jis pasidėjo savo lazda tarp kojų ir vieną ant kitos uždėjo ant jos rankas. – Bent jau ne man.

Ji dirstelėjo į grafą, paskui – nenoriai – pažvelgė atgal į Džasperą.

– Jūs verčiate mane sakyti tai, ką mieliau nutylėčiau, pone Bondai. Jei atvirai, šiai užduočiai jūs pernelyg išvaizdus.

Priblokštas jis trumpam nutilo. Paskui su pasimėgavimu viduje nusišypsojo. Kokia ji žavinga, net kai pyksta.

– Ponas Lindas ne taip krito į akis kaip jūs, – tęsė ji. – Jūs gana stambus ir, kaip jau sakiau, gerokai per dailus.

Lindas buvo kur kas vyresnis, vidutinio ūgio ir sudėjimo. Džasperas pažvelgė į grafą ir pamatė šį sumišusiu žvilgsniu stebint dukterėčią.

– Nesuprantu, kokią reikšmę mano veidas turi mano detektyviniams gabumams.

– Be to, – jos balsas stiprėjo, ji įniko vardyti jo trūkumus, – būtų neįmanoma nuslėpti tą ryškią jūsų aurą.

– Meldžiu paaiškinti, kas tai. – Jam darėsi vis sunkiau slėpti augantį pasitenkinimą jų pokalbiu.

– Jūs plėšrūnas, pone Bondai. Atrodote kaip plėšrūnas, elgiatės kaip plėšrūnas. Jei atvirai, akivaizdu, kad gebate būti pavojingas.

– Aišku. – Iš susižavėjusio jis pasijuto pakerėtas. Gal ji ir nėra tokia nekalta. Jis leido nesuskaičiuojamus pinigus savo drabužiams, sąmoningai kūrė tokio mandagaus žmogaus įvaizdį, kad tik nedaugelis sugebėdavo išvelgti giliau paslėptus aštrius kampus.

– Abejoju, kad galėtumėte dirbti savo darbą neturėdamas plėšrūno savybių ir pavojingų įgūdžių, – pasiaiškino ji taikiai.

– Ir daugybės kitų, – pritarė jis.

Panelė Martin linktelėjo.

– Taip, įtariu, kad jūsų amatas reikalauja begalės įvairiausių sugebėjimų.

– Tai tikrai praverčia.

– Tačiau vyriškas jūsų grožis visa tai paverčia niekais.

Džasperas buvo pasirengęs judėti pirmyn.

– Gal jau eikite prie reikalo, panele Martin? Kokiu – tiksliai – reikalu norėjote mane pasamdyti?

– Tiesą sakant, keliems reikalams. Apsaugai, tyrimui ir... vaidinti mano gerbėją.

– Atsiprašau? – oru tarp jų nudundėjo Bondo balsas.

Eliza buvo nuraudusi ir sutrikusi, ir vien tik dėl jo kaltės. Ji nesitikėjo, kad jis bus toks atkaklus ar smalsus. Ir tikrai nesitikėjo šitokios

išvaizdos vyro. Jis buvo ne tik gražiausias jos kada matytas vyras, bet ir vilkėjo lordo vertus apdarus, o didingas jo stuomuo buvo elegantiškas ir plėšrūniškai gracingas.

Be to, jis žvelgė į ją žvilgsniu, žadančiu tik bėdų.

Ji siaubingai triko šitaip nužiūrinėjama vyro, atrodančio kaip Džasperas Bondas. Tokie vyrai kaip jis paprastai vos pamatę nurašydavo vidutiniškos išvaizdos moteris. Štai kodėl ji taip stengėsi išsiriškinti kuo mažiau į akis krintančius drabužius. Kam žadinti dėmesį, su kuriuo ji paskui nesugebės susitvarkyti?

Gal jo susidomėjimą sukėlė jos plaukų spalva? Jos motina teigė, kad kai kurie vyrai pirmenybę teikia tam tikroms moters kūno dalims ir garbanų spalvoms.

– Prašau pakartoti, panele Martin, – tarė Bondas, žiūrėdamas į ją tomis tamsiomis, gyvomis akimis.

Poreikis žvelgti tiesiai savo pašnekovui į akis buvo jos praeikimas. Besižavint Džaspero Bondo tobulumu, darėsi sunku greitai mąstyti. Nuo pečių žemyn jis buvo pribloškiantis, bet nuo pečių aukštyn – neprilygstamas. Jo plaukai buvo vešlūs ir tamsūs kaip mėgstamiausias jos rašalas, panašiai ir žvilgėjo. Ilgis – kiek per ilgi – tobulai rėmino jo veido bruožus: ryškią nosį, giliai įsodintas akis, griežtas, bet jausmingas lūpas. Tai, kad su tokiu dailiu veideliu jis sugebėjo būti toks grėsmingas, buvo tikras komplimentas jo povyžai. Tokiems kaip jis po kojomis pasimaišyti tikrai nesinori.

– Man reikia apsaugos... – pakartėjo ji.

– Taip.

– Tyrimo.

– Tą dalį girdėjau.

– Ir, – ji kilstelėjo smakrą, – gerbėjo.

Jis linktelėjo, lyg tai būtų kasdieniškas prašymas, bet jo akys nekantriai sublizgo.

– Taip man ir pasigirdo.

– Eliza... – grafas įsispokojo į sunertas savo rankas ir papurtė galvą.

– Milorde, – ramiu balsu pradėjo Bondas, – ar jums buvo žinomas panelės Martin prašymo pobūdis?

– Mus užgriuvo sunkūs laikai, – sumurmėjo lordas Melvilis. – Sunkūs laikai.

Akylas Bondo žvilgsnis nuklydo prie Elizos. Ši kilstelėjo antakį.

– Ar jis nukvakes?

– Jo smegenys tokios pažangios, kad nebesuvokia vidutinybės.

– O gal jas tiesiog supainiojo jūsų logika?

Ji atlošė pečius.

– Mano logika be spragų. O sarkazmas niekur nenuves, pone Bondai. Prašyčiau nuo jo susilaikyti.

– Nejaugi? – Jo balsas tapo kažkioks pavojingas. – Ir ko gi tikėtės pasiekti įgydama gerbėją?

– Man nereikia patino paslaugų, sere. Tik skurdus protas šoktų prie tokių išvadų.

– Patino paslaugų...

– Ar ne apie tai galvojote?

Jo lūpose pražydo gudri šypsena. Ją pamačius, Eliza pajuto, kaip jos širdis sudrebėjo.

– Ne, ne apie tai.

Ji skubėjo norėdama kuo greičiau užbaigti šį susitikimą.

– Turite ką nors, kas galėtų man pagelbėti, ar ne?

Bondas tyliai purkštelėjo, bet niekinantis garsas, regis, buvo skirtas ne jai, o jam pačiam.

– Jei malonėtumėte, panele Martin, pradėkime nuo pradžių. Kam jums reikia apsaugos?

– Pastaruoju metu atsidūriau keleto nesėkmingų – ir įtartinų – atsitikimų taikinyje.

Eliza tikėjosi, kad jis nusijuoks ar bent abejodamas ją nužvelgs. Jis taip nepasielgė. Vietoj to ji pamatė, kaip jis keičiasi. Nors nuo pat

atvykimo buvo siaubingai susikaupęs, išgirdęs problemą, susikaupė dar labiau. Ji pasijuto vertinanti jį ne tik dėl puikios išvaizdos.

Jis šiek tiek palinko pirmyn.

– Kokio pobūdžio atsitikimų?

– Buvau įstumta į Serpantino ežerą. kažkas buvo prikišęs nagus prie mano balno. Mano miegamajame buvo paleista gyvatė...

– Spėju, kad policininkas jus nukreipė pas poną Lindą, o šis savo ruožtu pas mane.

– Taip. Mėnesiui nusisamdžiau policininką, bet ponas Belas nieko neišsiaiškino. Kol jis dirbo, nebuvo nė vieno užpuolimo.

– Kas galėtų norėti jus nuskriausti ir kodėl?

Ji apdovanojo jį vos žymia šypsena, išreikšdama dėkingumą už tai, kaip rimtai jis į visa tai žiūri. Antonis Belas buvo labai rekomenduojamas, bet jis niekada rimtai jos nevertino. Tiesą sakant, jos pasakojimai jį linksmino, ir ji niekada taip ir nepajuto, kad jis pasiryžęs išsiaiškinti tiesą.

– Tiesą sakant, nesu tikra, kad jų tikslas yra fizinė žala, gal jie tiesiog nori priversti mane tekėti dėl ilgalaikio saugumo. Nematau tam jokios priežasties.

– Ar jūs turtinga, panele Martin? O gal tokia tapsite?

– Taip. Dėl to ir abejoju, kad jie iš tiesų tikisi padaryti man sunkios žalos – aš daugiau verta gyva. Bet yra tokių, kurie mano, kad dėdės namuose man nesaugu. Jie tikina, kad jis netikęs globėjas, kad jis – paliestasis, kurio kelias veda tiesiai į psichiatrinę ligoninę. Bet koks užuojautą pažįstantis žmogus nė benamio šuns ten neįkištų, ką jau kalbėti apie mylimą giminaitį.

– Sapalai, – purkštelėjo grafas. – Aš sveikas kaip ridikas, ir protu, ir kūnu.

– Taip, milorde, – sutiko Eliza ir meiliai jam nusišypsojo. – Visiems be išimties išaiškinau, kad lordas Melvilis greičiausiai sulauks ir šimto metų.